

L'ESPURNA

1 Gener 1933
Any II - Núm. 17

Portantveu del Bloc Obrer i Camperol de les Comarques Gironines

Anguera de Sojo
fou nomenat
President de
l'Audiència per
Macià.
L'Esquerra està
fent una farsa
indigna.

REACCIO I REVOLUCIO

El Parlament burgès de Madrid ja no fingeix. Diu clarament el que es proposa. No hi ha més que llegir el discurs feixista de Prieto sobre els ferroviaris. El d'Azaña, resumint la discussió del pressupost de Guerra. I el de Casares Quiroga resumint la del pressupost de Governació.

Tots junts, la burgesia republicana i els lacais socialistes, parlen el llenguatge cru de la reacció. Els homes de la monarquia i de la dictadura no s'havien atrevit a tant. Mai la classe treballadora havia escoltat tanta xuleria.

Mentres la misèria i el mal-estar creix arreu d'Espanya, el Parlament de Madrid vota uns pressupostos del tot antipopulars.

Tots sabem quina és la situació de les masses treballadores. Ni socors socials, ni treball. Cada dia que passa la realitat és més punyent. Es tanquen les fàbriques, una darrera l'altra. Augmenta el nombre dels sense feina. No hi ha pa, ni roba, ni carbó. La desesperació creixent llença nous contingents proletaris a la lluita social. El solc de la revolució es fa més profund. Commocions nervioses fan estremir les terres d'Andalusia i Extremadura. Vagues grandioses commouen l'Espanya entera. Exemples palpitants en són la de Salamanca i les de les conques mineres d'Astúries.

La classe obrera no ha pas estat vençuda. L'esperit de rebeldia glateix amb tota l'intensitat. Ho prova el descontent dels camperols i el malestar dels ferroviaris. No, la revolució no ha pas estat fermada.

En front de l'Espanya miserable que treballa hi ha l'Espanya dels que viuen bé i posseeixen la riquesa. L'Espanya de l'Azaña, de Macià, de Marcel·lí Domingo, dels homes de la Lliga i de l'Institut Català de Sant Isidre. Ells són qui han fet els pressupostos. I ja no cal dir que han mirat llurs interessos de classe.

La República no té diners per millorar l'escola pública. Aquest any, com els passats, milers d'infants es quedaran sense poder assistir a l'escola. La ignorància i l'analfabetisme continuaran poc més o menys amb la mateixa proporció. El que no pot menjar li interessa poc aprendre de llegir.

En canvi la República augmenta enormement el pressupost de Guerra. Azaña vol que les masses espanyoles es preparin per les matances que s'acosten. Vol que l'exèrcit espanyol no faci el ridícul quan tingui d'anar a defensar els interessos dels capitalistes espanyols i dels banquers francesos.

La República augmenta en més de cent milions el pressupost de Governació. Més Guàrdies civils, més Guàrdies d'assalt, més policia, més presons. La burgesia prepara el seu exèrcit. Cal estar a punt. Les manifestacions d'obriers sense feina han començat. A Barcelona, a Madrid, a Sevilla. És la única

El millorament de "L'Espurna" i el creixement del B. O. C.

Les darreres eleccions demostren l'impuls creixent del comunisme.

L'Esquerra perd vots. En perden els radicals. En perden el carlins. I Acció Catalana. I els «jabalies». I els partits merament catalanistes-separatistes.

Unicament dos partits milloren lur votació. La Lliga, el partit de la reacció i dels grans propietaris de terres. I el B. O. C., el partit de la revolució, el partit dels explotats de la ciutat i del camp.

La Lliga i el B. O. C. són les dues trinxeres de la guerra social. L'Esquerra, el partit de la petita burgesia, és el pès mort de la revolució. Durant uns mesos ha pogut enganyar les masses treballadores amb promeses que ni podia ni volia complir. Però s'acosta l'hora en què els explotats li escupiran el rostre.

La lluita resideix actualment entre la reacció i la revolució. Lenín, el gran timoner de la Revolució russa deia que sense un veritable partit no hi havia revolució possible. Cal, doncs, impulsar la marxa creixent del nostre partit.

manera de calmar la fam quan no es vol donar pa. A més, el desengany de la Reforma Agrària es farà sentir aviat. Els camperols no toleraran altres enganys.

Guerra, «acción en Marruecos», Guàrdia civil, policia, és a dir, forces de repressió contra el poble treballador representen la meitat del pressupost total. I no hi ha una pesseta per millorar la situació miserable dels ferroviaris ni per calmar una mica la fam i el fred de tantes famílies proletàries sense feina.

S'acosten diades de lluita per la classe obrera. La burgesia i el seu Govern poden votar milions i crear noves seccions de Guàrdia civil. La burgesia pot transformar el sòl d'Espanya en una immensa presó. La burgesia pot preparar noves matances.

El proletariat resta en peu. El seu dolor és immens. I el seu impuls històric enfonsarà tots els privilegis de classe.

L'hora de l'emancipació de la classe obrera s'acosta.

El B. O. C. marxa amb la bandera roja ben desplegada. Guanya una comarca darrera l'altra. Uneix la fàbrica i la masia. Porta, arreu on hi ha un braç nerval que treballa, l'esperança de la Revolució social que ha d'enfonsar tots els privilegis. Res podrà barrar el seu pas. Respon a la necessitat històrica que senten avui les masses treballadores.

La nostra veu retruny des del Pirineu al mar. Repeteix infadigablement les paraules immortals de l'Internacional: «Amunt els demnats de la terra; en peu els esclaus de la fam...»

El B. O. C. creix. L'Espurna augmenta de tamany i millora de contingut.

L'Espurna és indiscutiblement el millor periòdic proletari de les nostres comarques.

L'Espurna tira 1.000 exemplars. Molts periòdics burgesos es queden més endarrera.

L'Espurna no té anuncis ni subvencions. Ha de viure de l'esforç i del sacrifici dels treballadors de la ciutat i del camp.

Existeix malgrat tot una desproporció manifesta. El B. O. C. ha obtingut a la «provincia» de Girona prop de 8.000 vots. L'Espurna tira 1.000 exemplars. Això vol dir que un gran contingent de simpatitzants no llegeix normalment el nostre periòdic.

Aquesta desproporció ha de desaparèixer. En cap llar proletària, en cap masia, pot mancar-hi l'Espurna. Tots els militants i tots els simpatitzants han de col·laborar en la nostra tasca.

Cal augmentar la tirada de l'Espurna. Cal arribar a 2.000 exemplars abans de mig any. L'esforç, que es requereix és ben petit. Cada lector de L'Espurna ha de lograr, quan menys, un nou lector. Cada B. O. C. ha de doblar la seva demanda.

L'Espurna publicarà un quadre de honor on hi constaran els B. O. C. que més ràpidament i amb més eficàcia organitzin aquesta creuada que ha de fer del nostre periòdic un dels millors òrgans de lluita de la classe treballadora.

Pel B. O. C.
Per L'Espurna
Per la Revolució Sociall

III Congrés Provincial del B.O.C.

El dia 15 de gener tindrà lloc a Girona, en el local social del B.O.C., Mercaders, 13, el III Congrés Provincial del nostre partit.

Tots els Blocs i grups de simpatitzants de la província hi són convocats. Les sessions començaran el diumenge dia 15 a les 9 del matí i a les 3 de la tarda.

L'ordre del dia a discutir és el següent:

- 1er. Informe del Secretariat polític.
- 2on. Moviment agrari.
- 3er. Moviment sindical.
- 4art. «La Batalla» diari.
- 5è. Socors Roig.
- 6è. Joventut i Secció Femenina.
- 7è. Assumptes generals.

Donada l'importància cabdal del nostre III Congrés Provincial esperem que tots els Blocs i grups de simpatitzants enviaran llurs delegats o, en cas d'ésser impossible l'assistència, enviaran llur adhesió.

El Comité Provincial

La Internacional

L'himne dels treballadors de tot el món

Amunt els demnats de la Terra!
Amunt els forçats de la fam!
La força pel dret és vençuda
s'acosta el bell temps de la pau.
Del passat damnen les misèries,
esclaus, aixequem nostres cors!
la terra serà tota nostra
i el sol brillarà per tothom.
Es la lluita darrera,
aplaguem-nos, germans!
La Internacional sigui
la pàtria dels humans.

Les lluites proletàries

Anglès

Atenció Sr. Governador de la província.

Què passa l'aduanera de Cervera, en la secció de la revisió dels passaports? Doncs els obrers que es veuen acoïats per la gana i van a buscar-se els mitjans de subsistència a la veïna República francesa, a la frontera, al revisar-los el passaport passen mil fatigues i penalitats, per a poder continuar el viatge fins al seu destí, amb tot i això que porten, la majoria d'ells els passaports en regla expedits a l'oficina del nostre Govern civil de la província. Com que ací ens trovem que hi han molts companys parats del ram dels adoquins, es decidiren anar a vendre les seves escasses forces a algun burgès francès, i feren treure's els documents pagant 18 pessetes i emprengueren el viatge cap a Cervera. A l'arribar-hi, la policia se'ls incautà dels passaports prenent que no estaven bé, els obligaren a retrocedir, però ells a l'ésser a Port-bou, percatats que a casa seva els esperava la gana i el renunciament al dret a la vida per ells, i llurs famílies, decidiren emprendre el camí per la montanya com uns vils malfactors, exposant-se al primer tret de qualsevol carabiner. Això, «respectables» autoritats, és indigne. Pacífics ciutadans i honrats treballadors que es veuen impossibilitats de guanyar-se el pa a casa seva, venen obligats a passar la frontera per mantenir llur família i la policia els barra el pas, mentre el deixa expedit a tots els turistes pel fet de portar les butxaques plenes.

I és per això que cridem l'atenció de tots del camarades perquè ens ajudin a aclarir qui és l'autor d'aquestes anomalies, d'aquestes arbitriarietats per a denunciar-ho públicament.

Tres obrers emigrats

Palafrugell

Les vacances obreres

La «Sociedad Patronal Corcho-Taponera» d'aquesta vila ha fet tots els possibles per a mirar d'escamotejar el Decret del 21 de Novembre de 1931, i possiblement hauria sortit amb la seva a no ésser l'actuació decidida del Sindicat i l'actitud digna de l'Alcalde en voler fer respectar la Llei, tal com era la seva obligació.

Aquesta qüestió ens sugereix algunes consideracions.

La Patronal comptava —ja en la seva contesta al Sindicat de data 3 d'Agost— amb la covardia individual dels obrers i defugia tenir tractes amb el Sindicat, perquè això significava el reconeixement de la força col·lectiva. Els patrons varen provar de disgregar la força obrera semblant el confusionisme, doncs no era altre la finalitat que perseguïen quan feien reunir separatament els obrers de cada fàbrica sota la coacció dels encarregats. La proposta de Manufactures—amb dues hores de temps per a dinar i contestar-la— fou el corolari de l'obra patronal per a sembrar el desacort entre els obrers. Aquell és el document que d'una manera

La vaga carrilaira

Els treballadors de les empreses carrilaires d'Espanya, després d'haver estat explotats durant uns anys, i vergonyosament enganyats i escarnits, es disposen ara a sortir en defensa pròpia. Les seves justes demandes queden plantejades al terreny immediat de la lluita. Això és, la vaga, aquesta arma poderosa que tots els obrers deuriem saber manejar de manera efectiva.

No volem negar que els treballadors del carril, i tots els treballadors d'Espanya en general, ens trobem davant d'un conflicte que té una importància extraordinària. Cal plantejar-lo doncs des d'un punt de vista ampli d'horitzons.

Prieto, el ministre, feu sentir des del Parlament el dia 16 l'opinió del Govern i de les companyies. Més que una negativa, més que una burla, una amenaça. Les companyies, segons ell, treballen amb dèficit, sobra personal. I ell, el ministre, està disposat a mantenir l'ordre sigui com sigui. Aquesta és la darrera paraula.

Els treballadors, que ja contaven amb l'oposició del govern i les companyies, compten ademés amb el Sindicat Nacional Ferroviari adherit a la fatídica U. G. T. Compte ademés amb el poc entusiasme que s'observa en certes capes del proletariat del carril. I té ademés unes escissions produïdes en el sí de l'organització confederal per un error de direcció que cal corregir d'una vegada. Malgrat això, és precís fer una intensa campanya prop de tots els treballadors en general, per què es disposin a apoyar la campanya pro reivindicació carrilaira. Es necessita que tots els obrers comprenguin la necessitat ineludible d'ajudar moral i materialment els nostres companys, perquè aquests vagin a la lluita amb la moral d'una victòria immediata.

Guanyar aquesta batalla, significa el triomf de la classe treballadora, quan aquesta té consciència de classe i de la seva puixança. Significa

més gràfica ens mostra l'egoisme i mala fe patronal.

D'aquesta qüestió la classe treballadora n'ha d'haver tret forçosament algunes ensenyances:

1.ª La necessitat de fer-se forta en els Sindicats.

2.ª La necessitat de militar en un *partit polític de classe*, que tinguent com a objectiu la revolució social, mentre duri el règim capitalista sigui l'impuls que faci respectar les millores que els treballadors arrabassem a la burgesia.

3.ª La necessitat de que el Ministre del Treball publiqui una nota o llei aclaratòria, que, per a privar males interpretacions, obligui als patrons a donar les vacances durant els mesos d'estiu, com és lògic que sigui.

Hi tenim dret i ho exigim.

Corresponsal

abatre la força poderosa i reaccionària que s'amaga darrera les accions ferroviàries.

Significa una contesta digna a la provocació del ministre Prieto. I significa també, que la revolució espanyola segueix endavant, malgrat els socialistes, amb la U. G. T.

Cal que tothom sàpiga que un director, Maristany, cobra la friolera de 120.000 pessetes, i que les pagues dels altres dirigents oscilen entre 75.000 i 14.000, que demés d'aquests sous, es reparteixen gratificacions de 3000, 2500, etc. etc. Tot això mentre hi ha treballadors que cobren *Una pesseta amb set cèntims diaris, tres i quatre pessetes, sis quaranta cinc, etc.*

Un guarda-agulles, un guarda-pas i altres càrrecs quin comès exigeix un màxim de puntualitat i escrupulositat apart les males condicions de treball, són els que cobren menys sou.

Exposats continuament a les inclemències del temps, i d'un horari de treball esclavitzador, no arriben a cobrar al cap de l'any el què reb en concepte de gratificació un buròcrata que es passa el dia a l'oficina, i que a vegades no té altra missió que anar a firmar la nòmina.

Què demanen, doncs, els carrilaires? Un augment de quatre pessetes diàries en un determinat nombre de jornals, per tal que el mínim quedi establert a vuit pessetes diàries. Al costat d'això demanen també altres millores, morals les més, que són justíssimes. Cap treballador conscient doncs, deixarà de comprendre, que els companys del carril tenen tota la raó en anar a la lluita. Cap treballador conscient podrà estar apartat moral i materialment dels companys que es disposen a la vaga. I ells els afectats, iran així a la conquesta d'unes millores i afermaran la moral dels vacil·lants. I guanyaran. Pesi a Prieto, pesi a les companyies, pesi als dirigents de la U. G. T.

MIQUEL GAYOLÀ

Olot

Actuació política burgesa

Els treballadors d'Olot, són víctimes de la confiança que posaren en els polítics de la petita burgesia, el dia 12 d'abril del 31.

Els passa exactament el que a tots els treballadors d'Espanya.

El Consistori d'Olot, és un catau de conxorxes i arbitriarietats. L'esquerra i la minoria obrera (que no representa a cap obrer) a la vegada, han donat la mida exacta de llur capacitat. Prop de dos anys fa que actuen, i el balanç de llur obra és tan migurat, que ningú encerta a veure'n els resultats positius.

Els senyors «Esteves» que componen la majoria republicana han permès que els obrers municipals cobressin uns jornals vergonyosos.

Aquests jornals han servit de guia a tota la burgesia olotina. És aquesta

mateixa majoria republicana que permet la influència dels carcondes dintre l'Hospital i la Caritat, on malalts, desvalguts i vells, inútilment cerquen repòs. Coaccionats continuament, acaben per rendir-se davant la tràgica perspectiva de morir d'abandó.

És la majoria republicana que tolera sense enrogir de vergonya, l'actuació verinosa del casal Marià, on s'embruten consciències en nom d'un crist rei xavacà i ridícol.

S'apropa el dia que els obrers us escombraran amb mà de ferro dels llocs que no us corresponen. I serem nosaltres, també, els obrers, qui després de fer-vos rendir comptes de la vostra actuació funesta, implantarem un règim més just i equitatiu. Però mentre aquest dia arriba, vosaltres republicans-catòlics, falsos defensors d'obrers, encomaneu-vos al vostre Déu.

Corresponsal

La Bisbal

Enfortim els sindicats

Els treballadors del ram de la ceràmica, obtingueren algunes millores al principi d'ésser reorganitzat el sindicat. Més tard, es despregueren d'aquell magnífic esperit de lluita de que estaven posseïts, que era la salvaguarda de les escomeses patronals. Aquest esperit, aquesta fermesa, no ens ha d'abandonar un sol moment. És per mitjà de la nostra puixança, que hem d'assegurar les millores, per tot seguit conquerir-ne de noves.

Aquests companys no ho han tingut prou en compte, i avui hem de suportar que un burgès, quan li don la gana, pugui despedir obrers, sense que l'organització surti a la seva defensa.

Aquests mateixos companys han tingut d'humiliar-se al caprici del patró, quan aquest sense avisar prèviament, no ha volgut obrir la porta de la fàbrica al legant que no feia el sol fort.

A la casa Serradell, catau d'esquirols, han rebaixat el jornal als desgraciats que actuen a les ordres del patró contra llurs germans d'explotació. Cobraven 7 pessetes, ara 4'50.

Més tard procurarà treure-se'ls del davant, llençant-los al carrer. La burgesia necessita sempre carn nova per a sacrificar.

Nosaltres diem sincerament, que ja és hora, obrers bisbalencs, que obrim els ulls a la realitat. Cal que enfortim els sindicats i que ens disposem a la lluita. Hem de mantenir a ratlla a la burgesia, per evitar que aixafi els nostres òrgans de combat. Defensar les nostres millores i llançar noves consignes. Pel rebaixament de la jornada de treball! Per l'augment de salaris!

Corresponsal

Macià, "l'avi", el venerable "pare" de tots els catalans, el patriarca, (el latifundista) s'ha fet consignar un sou de CENT VINT MIL PESSETES anuals. 120.000!

Quan els seus "fills", els obrers en atur forçós li demanen una subvenció per a poder menjar un trist bocí de pa, els contesta "amb llàgrimes als ulls" que els de Madrid encara tenen la caixa.

“Jo voldria fer de prostituta...”

La prostitució té el seu origen en el putrefacte sistema d'explotació de l'home per l'home. És una de les nafres més pestilents del règim burgès. La República prefereix resoldre aquest gran problema per mitjà d'una llei. Com si es tractés de l'escalafó del Cos de porters o d'una variant qualsevol dels rampells de Casares Quiroga. No serà altra cosa que les clàssiques medicines burgeses que si guareixen el mal d'estómac produeixen mal de ventre. L'abolició del vergonyós mercadeig de carn humana tan sols serà resolt amb el triomf de la revolució proletària, consegüència de la qual serà la total emancipació de la dona. Emancipació moral i emancipació econòmica. Serà col·locant les nostres companyes al mateix nivell social de l'home, alliberant-les de l'esclavatge comèstic rompent els motllos resclots d'una moral hipòcrita que circumscriu l'honor en l'espai ridícul d'uns òrgans genitals, com es bandejarà per a sempre més aquesta plaga de la prostitució, apareguent simultàniament amb la família burgesa i incrementada per vint segles de religió cristiana.

El número 24 de la revista francesa «Lu», inserirà una lletra que una minyona de servei vienesa va adreçar al periòdic «Arbeiter Zeitung». En donem una versió catalana, esforçant-nos en conservar tota la simplicitat d'estil i de cor.

«Us agrairia tinguéssiu l'amabilitat de voler donar-me un consell. Possiblement fins avui encara ningú us havia plantejat un assumpte semblant. La meua decisió, però, és dictada per la terrible angoixa del nostre temps. Us prego per endavant volgueu donar-me una resposta exacta i definitiva. Fóra inútil que intentéssiu consolar-me parlant-me de temps millors, otorgant-me un suport provisional o bé procurant-me alguna col·locació que per altra part, no duraria més que uns quants dies. Qualsevol d'aqueixes solucions fóra provisional. La meua decisió és definitiva.

I bé. Desitjo saber que em cal fer per a inscriure'm a la llista. Vull fer de prostituta. Però no pas una prostituta clandestina. Vull subjectar-me al control de la policia.

Tinc vinti-cinc anys, sóc catòlica i, per ara, no estic empleada enlloc. Dos mesos enrera feia de minyona de servei. Des de l'edat de quatre anys he crescut en cases estranyes. Es pot ben dir que he nascut per a servir els altres. Des de l'edat de quatre anys, doncs, he vingut servint de mainadera, criada o cambrera. Ni una de les famílies que he servit ha estat suportable. Si per casualitat el treball era acceptable, hi havia, en canvi, el «senyoret» que s'imaginava que la cria-

da havia estat feta per a jaure amb ell.

En les dues darreres places que he servit, no m'he pas vist en el cas d'haver de suportar exigències d'aquesta mena, però se m'obligava a netejar i a endreçar fins a darrera hora de la nit, i l'alimentació era detestable.

Gairebé sempre començava el treball a les sis del matí i acabava a mitja nit. Per tot aliment hom em donava pa i cafè. Estic fastiguejada del tot.

En el món capitalista, reblert de vergonyes, l'explotació més ferotge és la de la infància. La crisi econòmica pesa brutalment sobre la mainada. França, Anglaterra, Xina, Japó, Espanya... tenen els carrers de llurs ciutats atapeïts d'infants miserables.

Els sotrats produïts pel daltabaix econòmic, són generals. Arreu es parla del respecte als infants. De llurs drets. De la necessitat de donar-los una preparació sòlida. I mentrestant, no solament els és negada la cultura, sinó que la satisfacció de llurs més elementals necessitats es fa impossible.

La misèria infantil és comentada pels mateixos periòdics burgesos. «Estampa» ha publicat fotografies ben expressives. Nens que allarguen les mans famèliques pidolant una caritat. Nens que no tenen casa i que dormen a les portes de les esglésies; mentre a dintre hi ha imatges i joies valuades en milions. A aquells infants, rosegats per les misèries diàries, els espera morir en un recó. Igual que a una bèstia. Hi ha, però, un consol (?). En les altes esferes, el renegat revolucionari Llopis, diu que: «costi el que costi, hem de respectar la consciència del nen».

I mentre es pronuncien frases pomposes, els casos d'explotació monstruosa es multipliquen ràpidament. A les ciutats, el càncer és tan gros, que ni la premsa burgesa pot amagar-lo. La malaltia és incurable dintre l'actual sistema capitalista. I el pus, a les grans urbs, traspua per tots costats.

Al camp, és diferent. Els infants es consumeixen silenciosament. Sense fer soroll. Amotllant-se a la vida calmosa que els envolta.

A la propera Garrotxa hem contemplat fets indignants. Escenes repugnants d'explotació. Però a la Garrotxa, les feréstegues muntanyes i l'omnipotència dels propietaris, barren el pas a la publicitat.

En un mas mig enrunat, vivien un matrimoni i un fill. Tots tres portaven una vida de bèstia de carga. Del matí al vespre arrencaven a la terra aspre llurs productes raquítics. I després de tants esforços, amb prou feines guanyaven per menjar. Gairebé tot el fruit de llur treball era per l'amo.

Mentre hi hagué salut anaren tirant. Però arribà un dia que pare i fill, esgotats pel treball excessiu, emmalaltiren.

A la casa hi havia només una cambra. En ella agonitzaven els dos.

Us prego que em contesteu de pressa amb tots els detalls. Digueu-me també si la meua inscripció als registres policials serà comunicada als meus pares i si tal cosa pot portar algun inconvenient.

Quan hauré arconat alguns diners me n'aniré a l'estranger. Que potser aleshores em donaran passaport de prostituta? I en cas afirmatiu podria perjudicar-me més tard si volgués maridar-me?

Grans mercès pels vostres consells, etc...

«Mitz F.»

Que cadascú faci el comentari.

L'explotació infantil

Morí el pare i el fill, malalt, el tenia mort allà, vora seu. Veïé com s'emportaven el cadàver...

Després d'una llarga malaltia el fill guarí. Però la tragèdia havia truncat la seva vida. Aquell nen, si el veiéssiu, no té res d'infant, excepte els anys. En els seus ulls s'hi endevina una tragèdia fonda. S'hi veu reflectida la imatge del seu pare mort.

A prop d'aquell mas hi ha una escola. Però no és per aquell nen. Aquell nen és un miserable. És un vell. La societat capitalista li segà l'alegria d'infant. I el té lligat a la terra...

La mare i el fill seguen els camps amb llurs amors. Són dues figures tràgiques blincant-se penosament damunt la terra. Mentrestant, allà, en la ciutat llunyana, s'ou una frase: «Costi el que costi, hem de respectar la consciència del nen».

A. LÒPEZ

Espurnes

Hossanna gironins! Tota la premsa ha reproduït amb detalls l'acte que se celebrà fa uns dies a honor de Don Claudi. Ens referim al banquet sonor que li fou dedicat per les forces vives de Girona. Ametlla d'Arenys que durant un any i mig s'ha vist el morralet ple ha donat la seva tasca per finida amb un esplèndid banquet. Ja que no va tenir la gentilesa de convidar-nos, esperem al menys que ens farà saber el dia i hora que marxí. Pensem anar-lo a acomiadar. Paraula!

Dies enrera va córrer per Girona una notícia que ens deixà parats. La gent emocionada comentava: En Dari, sabeu, l'han fet governador de Tarragona. Pobres tarragonins. Afortunadament es va saber que en Dari no havia acceptat. Nosaltres, però, hem sabut que li havien jugat una broma. Havien equivocat la data dels innocents.

El nostre camarada que actua, davant la llei, de director, ha rebut un atent (?) B.L.M del nou governador Prunés.

Misives d'aquestes, governador, no cal que vos molesteu més en enviar-ne; no en sentim cap grat. I allò de les bones festes, res. Tenim penjat a la porta de la redacció aquell lletreret de consuetud: No s'admeten felicitacions.

L'ANARQUISTA DE SALT

Acords del Comitè Provincial

Recordar a tots els B. O. C. i nuclis de simpatitzants l'obligació que tenen d'enviar, a la major brevetat, el número de companys que compta el nostre partit en cada poble. Ho remarcuem avui perquè algun nucli ha deixat incontestada la nostra circular demanant la xifra de bloquistes que l'integren. Esperem no haver de repetir-ho novament.

Liquidar les despeses electorals a prorrateg; és a dir, a tant per militant.

Indicar a tots els afiliats l'obligació que tenen d'intensificar la propaganda de la nostra premsa i especialment de *L'Espurna*, logrant noves suscripcions i nous lectors.

Emprendre una gran campanya de propaganda sindical agrària a fi d'orientar el moviment pagès i evitar que caigui en les mans mercenàries dels demagogs petits burgesos.

Portar a cap una campanya de propaganda i organització comunista per totes les comarques gironines procurant aplegar en les files del B. O. C., a les masses treballadores del camp i de la fàbrica, que després del fracàs petit burgès s'acosten intuïtivament al nostre partit.

Apoiar amb tota la nostra força als camperols damnificats pels darrers aiguats. Desemascarar la farsa caritativa de la Generalitat. I fer representacions del Teatre de Masses a tots els pobles que ens ho demanin i que reuneixin condicions, destinant el benefici íntegre a l'apoi dels camperols de les regions més maltractades pels temporals.

El cas Josep Parés

A proposta de la cèl·lula corresponent, el Comitè Local de la F.C.I. i la Junta Directiva del B.O.C. jutjaren la conducta política del company Josep Parés en la seva intervenció en el Sindicat d'Indústries ferroviàries.

Estimant que el dit company havia actuat, en aquest cas, al marge de la disciplina del partit i d'una manera oposada a les tàctiques comunistes, acordaren donar-lo de baixa de les nostres files.

Correu breu

Hem rebut corresponals de San Jordi Desvalls, Armentera, Santa Llogaia, Pals, Cervià de Ter i d'altres. Aniran en el pròxim número.

NOTA.— Recordem novament la necessitat que tots els corresponals es limitin a escriure, com a màxim, dues quartilles. Quan escriguin en quartilles tamany paper comercial, amb un sol full n'hi ha prou. El periòdic no dona per més.

Macià, 1931.— No podrà obligar-se a ningú a anar a la guerra. El servei serà voluntari.

Azaña, 1932.— «Necesitamos un ejército que pueda ser comparado a los del extranjero. Hacen falta cañones, aviones, tanques, barcos de guerra...».

I encara hi ha qui diu que no es compleixen les promeses.

L'ESPURNA

"L'Avi" cobra mensualment 12.000 pts. Els "nét's" (Gasol, Casanoves, etc.) en cobren 3.000. Els obrers fan badalls de gana a la plaça de la República.

Enfortir els sindicats agraris, és preparar l'emancipació dels camperols

Dos anys enrera, no era pas possible encara que els treballadors de la terra estructurassin la força compacta del sindicalisme pagès. Per bé que tots ells creïessin que calia precipitar la conquesta de l'alliberament, no arribaven a sintetitzar llurs aspiracions en la fórmula senzilla del Sindicat.

Proclamada la República, van creure els camperols que la seva hora havia arribat. Que el mot màgic de «República», comportava totes les solucions als seus grans problemes seculars.

Totes les revolucions que han sosmogut la història, han tingut com a principalíssima força dinàmica les ànsies de terra, pa i llibertat de l'home del terròs. Des de Solon fins als nostres dies, la qüestió agrària ha estat, amb tota seguretat la catalpa més ferma de les revolucions:

El malestar de la ruralia ibèrica fou, si no la única, la més valuosa determinant de la caiguda de la Monarquia. Lògicament, doncs, era previsible que el poder havia d'anar a les mans d'aquella classe que, per la seva natural constitució, determinava l'ensulciada d'una muralla gens liviana com la monàrquica, apuntalada amb sabres i bàculs, amb cascs d'acer i barrets de bisbe.

Però —sempre el però— la lògica és, al capdavall, una manera de pensar. Per tal que els fets es produïssin de la manera revolucionàriament normal, era necessari comptar amb quelcom més que amb les ànsies d'emancipació. Er a precis disposar de l'instrument pràctic per a fer-la efectiva: un partit polític amb una teoria revolucionària eficient.

Per la manca d'aquest partit—greu error dels anarquistes— la burgesia republicana ha pogut jugar un «ral» de primera magnitud en aquesta etapa de la nostra revolució.

Amb molta més facilitat que no havia pogut imaginar-se, ha vingut complint la missió que la història, en el segle XX, li assenyala: fer la guerra a mori contra la classe obrera, tot presentant-se vestida d'un paternalisme hipòcrita.

Concretament en el camp, els treballadors de la terra ho deixaren tot a les mans dels partits burgesos republicans.

Els discursos dels homes de l'Esquerra, prometent-ho tot, primer per a quan s'hagués constituït; el Parlament de Madrid; després per a quan s'hagués aprovat l'Estatut; més tard per a quan hi hagués Parlament català, i ara per a quan la delimitació de poders amb l'Estat Central sigui feta han obrat com a sedant per a les impaciències justificades dels camperols.

I, mentrestant, a Madrid l'obra

contrarevolucionària ha anat traduïnt-se en lleis que són una veritable befa per la pagesia, colofó de les quals és la pàlida i infructuosa Reforma Agrària, disfressa ridícula de la República.

El concepte República, treballadors de la terra, per ell sol no diu res. República hi ha a Cuba i hi té un Machado, vulgar assassí. També és republicana Portugal i té el dictador Carmona. I Polònia amb Pilotowski, i Alemanya amb Hindenburg i Schleicher, etc.

Es la classe dominant qui dona la tònica. I avui hem d'adonar-nos que ja no deu haver-hi confusionismes ni mitges tintes. O es defensa, desdel Govern la propietat privada—i en aquest cas la burgesia domina per a oprimir la classe obrera—o bé s'apuntala la propietat col·lectiva—i aleshores el poder està en mans dels obrers i camperols, que el fan servir per a destruir la burgesia com a classe.

Es del tot evident que els treballadors han de confiar tant sols amb llurs pròpies forces, sindicals i polítiques. En l'ordre polític tenen el deure d'enrolar-se als rengles del Bloc Obrer i Camperol, partit de classe amb una clara teoria revolucionària i que té un gran paper a jugar en la revolució espanyola. Cal

que els camperols es donguin compte de la necessitat ineludible d'integrar-se al nostre moviment, puix un partit no es forma d'individualitats, sinó que es compon de masses,

I en l'ordre sindical, és qüestió vitalíssima, d'una transcendència de vastes proporcions, l'estructuració d'un gran moviment de sindicalisme agrari.

Quelcom s'ha fet en aquesta «província». Però fou una cosa que portava el pecat d'origen. S'inicià el moviment de l'Acció Social Agrària, sota els auspicis de l'Esquerra de Companys, Aragai, Serra i Moret, Santaló, i portant a la direcció al gran aventurer Baldri Juscafressa, concupiscent arribista de la pitjor espècie, subjecte entregat totalment a la cobdícia d'una miserable acta de Diputat.

Cal rebutjar els «màrtirs» que generosament es presten a «sacrificar-se». Bandegem els aspirants a capítostos i, separadament de les lluites polítiques, creem un fort organisme sindical on s'hi apleguin tots els explotats del terròs, amb un estandart roig que porti aquesta inscripció: «La finalitat dels nostres Sindicats és la consecució de la total emancipació de tots els camperols. La terra pel que la treballa!»

INDIGETA

UN MANIFEST DEL B. O. C.

Després dels temporals d'aigua

L'aspecte de la plana fertilíssima de l'Empordà és dessolador. Les forces orbes de la naturalesa s'han rabejat sàdicament a les costelles dels camperols de les comarques empordaneses.

Els grans de blat, de civada, d'ordi... ja havien fermentat en les entranyes de la terra i el planter ja havia inundat de verdor aquelles planures dilatades. L'exèrcit dels treballadors de la terra havia guanyat la primera escaramussa: Els camps ja estaven sembrats.

I bé. L'aigua, en trombes formidables, ha anorreat aquella verdor prometedora. Els sembrats perduts. Camps enters esdevinguts arenals infecunds. Quilometres de capa vegetal arrossegats per la furiosa corrent.

Els camperols de Castelló d'Empúries, de Sant Pere, de Fortià, de Vilasacra, de Verges, d'Armentera, etc., llençats a un hivern de misèria.

De tots, els més castigats per la catàstrofe, són els treballadors de Castelló. El Muga, aquest riu que neix a les estribacions pirenaïques del Porthús, i que a l'istiu sembla una caricatura de riuet, té unes crescudes funestes. Aqueixa darrera ha estat devastadora. El cavall d'aigua,—el

més formidable que recorden els vells —ha esbotzat la caixa del riu a disset indrets dintre del terme municipal, inundant tota la rodalia. Les aigües escampades s'uniren a la mar formant un oceà. El riu ha canviat el seu curs. La carretera de Castelló a Sant Pere ha estat rompuda en una extensió de dos cents metres. Allà on hi havia un hort currull de verdura està ensorrat per dos metres de sorra. Com a únic vestigi s'hi veu part de la sinia derrocada. Corpulents arbustos arrencats de soca-rel.

En aquets afectes devastadors la cobdícia dels propietaris hi té la seva part. Per tal d'engrandir els camps anaven enxiquint la mare del riu, fins al punt que en algun indret tan sols tenia tres metres d'amplada. El propietari del mas d'en Savalls, per exemple, té un camp al peu del riu que no pas molts anys enrera, tenia una cabuda de sis vessanes. Avui en té 26. I com aquest molts d'altres.

La Generalitat,—per pietat cristiana—ha obert una subscripció. El Govern de la República ha votat un crèdit de 250.000 pessetes. Els danys pugen, en canvi, a milions.

Els camperols han d'exigir que no se'ls deixi en la indigència. Han perdut la sement, l'anyada, els estres i

el bestiar, sense comptar l'esforç personal.

L'Estat té el deure d'auxiliar-los com cal. No pas amb una miserable almoïna.

Mentrestant, tots units, han d'adoptar les consignes imprescindibles.

1.—Reparació, per part de l'Estat de les pèrdues sofertes i obertura de crèdits per a reempendre el conreu de les finques devastades.

2.—Exenció de contribucions, repartiment de consum, import de cèdules i de tota mena de càrregues fiscals per tot el temps que durin els efectes del sinistre.

3.—No pagar els arrendaments.

4.—Execució per part de la Generalitat, de grans obres de seguretat contra els desbordaments dels rius.

Als Sindicats correspon d'empendre una forta campanya per tal d'exigir del poders públics aqueixes coses elementals.

Per aquesta feina, el B. O. C., partit de la classe treballadora, estarà a llur costat en tot el que sigui precís.

El món frontolla

La classe treballadora no té pàtria. Els obrers i els pagesos comunistes tenim el deure d'aixecar la mirada sobre les arbitràries fronteres nacionals. Tots els burgesos del món són els nostres enemics. Tots els explotats de la terra són germans nostres. A tot hora hem de lligar la nostra lluita de cada dia a les grans batalles que té plantejades la classe obrera. Els comunistes som internacionalistes.

El tamany reduït de l'Espurna no ens permet comentar com voldríem aquesta lluita, cada dia més violenta, entre el món del capital i el món del treball. Però n'esbossarem algunes notes.

ALEMANYA

Es, podriem dir, l'eix de la política mundial. El camp de batalla de les lluites socials. Al carrer, al Parlament, a la premsa, la revolució i la reacció s'enfronten. Fins avui les masses treballadores han lograt deturar la marxa reaccionària. Han estat una montanya incommovible. El moviment feixista ha estat impotent i avui es desfà. La burgesia alemanya fa els impossibles per imposar una dictadura brutal. Però les masses obreres marxen al comunisme, única doctrina que senyala el camí de l'emancipació social. Alemanya viu les hores més tràgiques. El triomf o la derrota del proletariat alemany té per nosaltres i per tots els obrers del món una gran transcendència. Vetllem.

BELGICA

Aquesta petita nació havia estat una feude del reformisme socialista. La classe obrera belga com exemple, era presentada per tota la burgesia europea. La Bèlgica florent pagava bones setmanades i el proletariat no sentia la necessitat de lluitar. Però la crisi s'exté com taca d'oli. Bèlgica, com Inglaterra, com Suïssa, entra de ple en la lluita social. La grandiosa vaga de minaires esdevinguda aquesta tardor ha estat una prova manifesta. Les darreres eleccions al Parlament senyalen la nova orientació del moviment obrer. El comunisme ha obtingut una gran victòria.

Imp. de Salomó Marquès—Girona